

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικαία Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας - Αριθμός Δεκαεννέα

Jeff Pippenger
2025-12-25

Αριθμός Δεκαεννέα

Ο Λέων της φυλής του Ιούδα είναι μία ονομασία του Ιησού, η οποία τονίζει το έργο του Χριστού στο να σφραγίζει και κατόπιν να αποσφραγίζει τον προφητικό Του Λόγο. Στο πέμπτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, ο Λέων της φυλής του Ιούδα, ο οποίος είναι επίσης η ρίζα του Δαβίδ, υπερίσχυσε ώστε να ανοίξει το βιβλίο. Η «ρίζα» του Δαβίδ ήταν ο Ιεσσαί, και η ρίζα του Ιεσσαί ήταν ο Φαρές, και η ρίζα του ήταν ο Ιούδας, και η ρίζα του ήταν ο Ιακώβ, και η ρίζα του ήταν ο Ισαάκ, και η ρίζα του ήταν ο Αβραάμ. Η ρίζα του Δαβίδ ή του Ιεσσαί, όταν μνημονεύεται σε συνάφεια με τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα, δίνει έμφαση στις αρχές της αρχής και του τέλους, δηλαδή του Άλφα και του Ωμέγα. Όταν η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού αποσφραγίζεται στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, το πρωταρχικό γνώρισμα του χαρακτήρα Του είναι ότι Αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα. Αυτό που είναι Εκείνος αποτελεί επίσης την αρχή που χρησιμοποιείται για την αποσφράγιση των προφητειών τις οποίες ο Λέων της φυλής του Ιούδα έχει σφραγίσει, όταν Εκείνος κρίνει ότι έχει έλθει ο καιρός.

Η αποσφράγιση του προφητικού Λόγου του Θεού αποτελεί στοιχείο του έργου της απολύτρωσης του Θεού, καθώς χρησιμοποιεί τη δύναμη του Λόγου Του για να επιφέρει αναζωπυρώσεις σύμφωνα με το θέλημά Του. Η Αδελφή White λέγει ότι, όταν τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης κατανοηθούν καλύτερα, θα φανεί ανάμεσά μας μεγάλη αναζωπύρωση. Είναι το φως του προφητικού Λόγου του Θεού που παράγει αναζωπύρωση και μεταρρύθμιση σύμφωνα με το θέλημά Του.

Η αδελφή Γουάιτ, εξετάζοντας τις έσχατες ημέρες, αναφέρεται σε μια μεγάλη μεταρρύθμιση που λαμβάνει χώρα ανάμεσα στον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες. Οι αναζωπυρώσεις και οι μεταρρυθμίσεις της ιερής ιστορίας προήλθαν όλες από τον Λόγο του Θεού, και καθεμιά από εκείνες τις ιερές περιόδους έδειχνε προς τη μεγάλη τελική αναζωπύρωση και μεταρρύθμιση που αρχίζει λίγο πριν από τον νόμο της Κυριακής. Αυτές οι αναζωπυρώσεις παράγονται από την αποσφράγιση του Λόγου του Θεού. Οι επτά βροντές είχαν σφραγισθεί, ακριβώς όπως και το βιβλίο του Δανιήλ στο δωδέκατο κεφάλαιο.

Όταν εφαρμόζουμε τα προφητικά χαρακτηριστικά μιας περιόδου διασκορπισμού που συνδέονται με το σύμβολο του 1260, διαπιστώνουμε ότι, στην Αποκάλυψη ένδεκα, ο Μωυσής και ο Ηλίας είναι νεκροί στην οδό επί τρεισήμισι ημέρες. Έως το εδάφιο δεκαοκτώ έχει φθάσει ο καιρός της οργής του Θεού. Ο Μωυσής και ο Ηλίας αντιπροσωπεύουν τον λαό του Θεού ακριβώς πριν από τη λήξη της ανθρώπινης δοκιμασίας. Είναι διασκορπισμένοι επί 1260 συμβολικές ημέρες στις οδούς των Σοδόμων και της Αιγύπτου, όπου σταυρώθηκε ο Ιησούς.

Ο Μωυσής και ο Ηλίας έλαβαν δύναμη να δώσουν τη μαρτυρία τους από το εδάφιο τρία έως το εδάφιο επτά, όπου θανατώνονται στην οδό. Ο Ιωάννης ολοκλήρωσε τη μέτρηση του ναού στο εδάφιο δύο· έπειτα ο Μωυσής και ο Ηλίας λαμβάνουν δύναμη να δώσουν τη μαρτυρία τους, ενδεδυμένοι σάκκους. Το μήνυμα του Ηλία και του Μωυσή δόθηκε στον Φιλαδελφειακό Μιλλεριστικό Αντβεντισμό το 1844, και έως το 1863 οι φωνές τους είχαν ταφεί κάτω από τα έθιμα και τις παραδόσεις που παραδίδονται από γενεά σε γενεά. Έλαβαν δύναμη να δώσουν τη μαρτυρία τους επί τριάντισι έτη, ενδεδυμένοι «σάκκους», σύμβολο του κλιμακούμενου σκότους από το 1863 και εξής.

Όταν εφαρμόζουμε τόν όρισμό τής Αδελφής White, ότι οι έπτά βρονταί αντιπροσωπεύουν τά γεγονότα τού πρώτου και τού δευτέρου άγγελου, κατά τόν πρότυπον τού «γραμμήν επί γραμμήν», συγκροτούμε μίαν ιστορίαν ή όποία αρχίζει με έναν άγγελον καταβαίνοντα με ένα μήνυμα· αλλά, κατά τόν «γραμμήν επί γραμμήν», ό άγγελος είναι και ό πρώτος και ό δεύτερος άγγελος. Ό εις έθεσε τόν πόδα αὐτοῦ επί τής γῆς και τόν ένα πόδα επί τής θαλάσσης τήν 11ην Αὐγούστου 1840, και ό άλλος έφθασε εις τήν απογοήτευσιν τής 19ης Απριλίου 1844.

Το επόμενο ορόσημο σε καθεμία παράλληλη ιστορία είναι το χέρι του Θεού, το οποίο συνδέεται με τις πινακίδες του Αββακούμ. Με τον πρώτο άγγελο, παρήχθη ο χάρτης του 1843, αλλά υπήρχε σφάλμα σε ορισμένους από τους αριθμούς. Με τον δεύτερο άγγελο, το χέρι του Θεού είναι ένα ορόσημο των πινακίδων του Αββακούμ· αυτό παριστάνεται όταν απέσυρε το χέρι Του από το σφάλμα. Όταν απέσυρε το χέρι Του, το μήνυμα αναπτύχθηκε προοδευτικά έως την κορύφωσή του στη συγκέντρωση κατασκήνωσης του Έξετερ, ακριβώς πριν από την απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844.

Οι δύο γραμμές προσδιορίζουν ένα παγκόσμιο μήνυμα, διότι ο άγγελος που καταφθάνει θέτει το ένα πόδι επάνω στη γη και το άλλο επάνω στη θάλασσα, και η Έμπνευση μάς πληροφορεί ότι αυτό αντιπροσωπεύει ένα παγκόσμιο μήνυμα. Ο άγγελος επίσης προσδιορίζει την αρχή του χρόνου της καθυστερήσεως στην παραβολή των δέκα παρθένων. Σε αυτό το πρώτο ορόσημο βλέπουμε επίσης το χέρι του Θεού να παράγει ένα ψεύδος. Στις 19 Απριλίου 1844, προφητικώς εφαινετο ως εάν το όραμα είχε ψευσθεί, αλλά εκείνοι που είχαν υπομονή ανέμειναν, και, μολονότι το όραμα εβράδυνε, δεν εψεύσθη. Αλλά όταν αρχίζει η γραμμή που οικοδομούμε, το ψεύδος της πρώτης απογοητεύσεως σημειώνεται ως ιδιότητα του πρώτου οροσήμου.

Κατόπιν, τόν όρόσημον τής χειρός τού Θεού και οι πλάκες τού Αββακούμ δείχνουν ότι ό Θεός καλύπτει ένα σφάλμα και έπειτα αποσύρει τήν χειρά Του από τόν σφάλμα. Στή Μιλλεριστική ιστορία, τόν σφάλμα έπετράπη από τόν Θεόν τόν Μάιο τού 1842, όταν έκτυπώθηκε ό πίνακας, και τόν σφάλμα έφανερώθη κατόπιν, όταν έληξε τόν έτος 1843· αλλά έπειτα από κάποιο χρονικό διάστημα, ό Κύριος απέσυρε τήν χειρά Του από τόν σφάλμα στους αριθμούς. Τόν σφάλμα διήρκεσε από τόν Μάιο τού 1842 έως κάποιο χρονικό σημείο μετά τήν πρώτη απογοήτευση. Για τόν πρώτον άγγελο, ή χειρ τού Θεού και οι πλάκες τού Αββακούμ σημειώνονται τόν Μάιο τού 1842, αλλά ή απόσυρση τής χειρός Του, στην ιστορία τού δευτέρου άγγελου, θα ήταν λίγο μετά τήν πρώτη απογοήτευση.

Αυτό προσδιορίζει το ορόσημο του «χεριού» ως προφητική περίοδο. Μια περίοδο που αρχίζει με το χέρι Του να καλύπτει ένα σφάλμα και κατόπιν λήγει με το χέρι Του να απομακρύνεται από το σφάλμα. Αυτή η περίοδος κατά την οποία το χέρι Του καλύπτει και αποκαλύπτει αποτελεί απεικόνιση του έργου του Λέοντος της φυλής του Ιούδα, καθώς Εκείνος σφραγίζει και έπειτα αποσφραγίζει προφητικό φως. Κάλυψε την αλήθεια και κατόπιν αποκάλυψε την ίδια ακριβώς αλήθεια — υπό διαφορετικό φως που δεν αντέφασκε προς το αρχικό φως. Το έπραξε αυτό προκειμένου να παραγάγει την αναζωπύρωση και τη μεταρρύθμιση της Μεσονύκτιας Κραυγής των Μιλλεριτών.

Ο χρόνος της καθυστέρησης, ο οποίος άρχισε με την άφιξη του αγγέλου, έληξε όταν αποσύρθηκε το χέρι Του, αποσφραγίζοντας έτσι το προφητικό φως που εγκαινίασε το «κίνημα του εβδόμου μηνός», το οποίο οδήγησε στο μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου στη συγκέντρωση της κατασκήνωσης στο Exeter, όπου το μήνυμα μεταβλήθηκε σε παλιρροϊκό κύμα, έως την κλειστή θύρα κατά τη μεγάλη απογοήτευση. Η εκδήλωση της δύναμης του Θεού μέσω της αποσφράγισης του Λόγου Του παρήγαγε μια ολοένα αυξανόμενη αναζωπύρωση και μεταρρύθμιση.

Το 1863, απαγορεύθηκε στο Λαοδικειακό Μιλλεριτικό κίνημα να διαβεί τον Ιορδάνη, και του ανατέθηκε η έρημος εξαιτίας του λιθοβολισμού του Ηλία και του Μωυσή. Το μήνυμα του William Miller ήταν το μήνυμα του Ηλία, και το θεμελιώδες μήνυμα του Miller ήταν οι «επτά καιρού» του Μωυσή. Το να απορρίψει κανείς τους «επτά καιρούς» ήταν να θανατώσει τον Μωυσή, και το να απορρίψει τη θεμελιώδη αλήθεια που εξέθεσε ο Miller, ήταν να θανατώσει τον Ηλία. Το 1863 ο αγγελιοφόρος και το μήνυμα φονεύθηκαν στην πλατεία, και από εκείνο το σημείο και έπειτα, ο μόνος τρόπος να τους βρει κανείς ήταν να αναζητήσει τους τάφους τους στα αρχαία μονοπάτια του Ιερεμιά. Ήταν νεκροί στην πλατεία—δηλαδή έως ότου αναστηθούν. Ανασταίνονται όταν τα «μελλοντικά γεγονότα των επτά βροντών» που θα «γνωστοποιηθούν κατά τη σειρά τους» επαναληφθούν—στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Όταν η ιστορία του πρώτου αγγέλου τοποθετείται επάνω στην ιστορία του δευτέρου αγγέλου, η προφητική δομή παράγει ένα σημείο αναφοράς, ώστε να ακολουθήσουμε το χέρι του Χριστού, το οποίο είναι το φως επάνω στην οδό της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Το αρχικό φως της Κραυγής του Μεσονυκτίου φωτίζει την οδό, και είναι το φως του «ενδόξου δεξιού βραχίονός» Του που οδηγεί την πορεία επάνω στην οδό.

«Μου φάνηκε ότι ήμουν περιβεβλημένη με φως και ότι ανυψωνόμουν όλο και περισσότερο από τη γη. Γύρισα να αναζητήσω μέσα στον κόσμο τον λαό της παρουσίας, αλλά δεν μπόρεσα να τον βρω, όταν μια φωνή μου είπε: “Κοίτα πάλι, και κοίτα λίγο ψηλότερα.” Τότε ύψωσα τα μάτια μου και είδα μια ευθεία και στενή οδό, υψωμένη πολύ πάνω από τον κόσμο. Πάνω σε αυτήν την οδό ο λαός της παρουσίας πορευόταν προς την πόλη που βρισκόταν στο απώτερο άκρο της οδού. Είχαν ένα λαμπρό φως τοποθετημένο πίσω τους, στην αρχή της οδού, το οποίο ένας άγγελος μου είπε ότι ήταν η “κραυγή του μεσονυκτίου.” Αυτό το φως έλαμπε σε όλο το μήκος της οδού και φώτιζε τα πόδια τους, ώστε να μη σκοντάψουν.»

«Εάν κρατούσαν τα μάτια τους προσηλωμένα στον Ιησού, ο οποίος βρισκόταν ακριβώς μπροστά τους, οδηγώντας τους προς την πόλη, ήσαν ασφαλείς. Σύντομα όμως μερικοί αποκάμαναν και είπαν ότι η πόλη απείχε πολύ ακόμη και ότι ανέμεναν να είχαν ήδη εισέλθει

σ' αυτήν. Τότε ο Ιησούς τούς ενθάρρυνε υψώνοντας τον ένδοξο δεξιό Του βραχίονα, και από τον βραχίονά Του εξερχόταν ένα φως το οποίο κυμάτιζε επάνω από την ομάδα των Αντβεντιστών, και αυτοί αναφώνησαν: "Αλληλουία!" Άλλοι, απερίσκεπτα, αρνήθηκαν το φως που βρισκόταν πίσω τους και είπαν ότι δεν ήταν ο Θεός εκείνος που τους είχε οδηγήσει τόσο μακριά. Το φως που ήταν πίσω τους έσβησε, αφήνοντας τα πόδια τους σε πλήρες σκοτός, και αυτοί σκόνταψαν και έχασαν από τα μάτια τους τον σκοπό και τον Ιησού, και έπεσαν από το μονοπάτι κάτω, στον σκοτεινό και πονηρό κόσμο που βρισκόταν από κάτω». Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Όταν ο Χριστός υψώνει τον ένδοξο βραχίονά Του, χρησιμοποιεί τη «χειρά» Του ως σύμβολο του έργου Του να καθοδηγεί τον λαό Του. Όταν συνδέουμε την έλευση του δευτέρου αγγέλου με τον πρώτο άγγελο που κατέβηκε στις 11 Αυγούστου 1840, διαπιστώνουμε ότι και οι δύο άγγελοι είχαν ένα μήνυμα στα χέρια τους.

«Μου εδείχθη το ενδιαφέρον που είχε όλος ο ουρανός για το έργο που επιτελείτο επάνω στη γη. Ο Ιησούς ανέθεσε σε έναν ισχυρό άγγελο να κατέλθει και να προειδοποιήσει τους κατοίκους της γης να προετοιμαστούν για τη δεύτερη εμφάνισή Του. Καθώς ο άγγελος άφηνε την παρουσία του Ιησού στον ουρανό, ένα υπέρμετρα λαμπρό και ένδοξο φως προπορευόταν αυτού. Μου ειπώθηκε ότι η αποστολή του ήταν να φωτίσει τη γη με τη δόξα του και να προειδοποιήσει τον άνθρωπο για την επερχόμενη οργή του Θεού. ...»

«Ένας άλλος ισχυρός άγγελος έλαβε εντολή να κατέβει στη γη. Ο Ιησούς έθεσε στο χέρι του ένα γραπτό, και καθώς ερχόταν στη γη, έκραξε: "Έπεσεν, έπεσεν ή Βαβυλών." Τότε είδα πάλι τους απογοητευμένους να υψώνουν τα μάτια τους προς τον ουρανό, ατενίζοντας με πίστη και ελπίδα την εμφάνιση του Κυρίου τους. Αλλά πολλοί φαίνονταν να παραμένουν σε κατάσταση ανοησίας, σαν να κοιμούνταν· όμως μπορούσα να διακρίνω στα πρόσωπά τους το ίχνος βαθιάς θλίψεως. Οι απογοητευμένοι είδαν από τις Γραφές ότι βρίσκονταν στον χρόνο της καθυστέρησης και ότι έπρεπε με υπομονή να αναμείνουν την εκπλήρωση της οράσεως. Τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία που τους είχαν οδηγήσει να προσδοκούν τον Κύριό τους το 1843, τους οδήγησαν να Τον αναμένουν το 1844. Ωστόσο, είδα ότι η πλειονότητα δεν διέθετε εκείνη την ενεργητικότητα που είχε χαρακτηρίσει την πίστη τους το 1843. Η απογοήτευσή τους είχε εξασθενήσει την πίστη τους.» Early Writings, 246, 247.

Και οι δύο άγγελοι είναι ένας από τους τρεις αγγέλους, οι οποίοι από κοινού αποτελούν ένα σύμβολο· επομένως, ευθυγραμμίζονται ως προς το μήνυμα που αντιπροσωπεύουν, αν και ο καθένας αντιπροσωπεύει το δικό του ιδιαίτερο μήνυμα. Και οι δύο άγγελοι έχουν στα χέρια τους ένα «γράψιμο», που αντιπροσωπεύει μια δοκιμασία. Ο «πρώτος και δεύτερος άγγελος πρέπει να πορεύονται παράλληλα» προς τον τρίτο άγγελο.

«Ο Θεός έχει δώσει στα μηνύματα του κεφαλαίου 14 της Αποκάλυψης τη θέση τους μέσα στη γραμμή της προφητείας, και το έργο τους δεν πρόκειται να παύσει μέχρι την ολοκλήρωση της ιστορίας αυτής της γης. Τα μηνύματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου εξακολουθούν να είναι αλήθεια για τον παρόντα καιρό και πρόκειται να πορεύονται παράλληλα με τούτο που ακολουθεί. Ο τρίτος άγγελος διακηρύσσει την προειδοποίησή του με δυνατή φωνή. "Μετά ταῦτα," είπε ο Ιωάννης, "εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην, καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ." Μέσα σε αυτόν τον φωτισμό, το φως και

των τριών μηνυμάτων συνενώνεται.» The 1888 Materials, 803, 804.

Η αδελφή White ταυτοποιεί τον τρίτο άγγελο ως τον άγγελο της Αποκάλυψης δεκαοκτώ, και ταυτοποιεί ότι ο πρώτος και ο δεύτερος άγγελος πρόκειται να πορεύονται παραλλήλως με την προφητική ιστορία που αντιπροσωπεύεται από τον τρίτο άγγελο της Αποκάλυψης δεκαοκτώ. Έτσι, συσχετίζει την κάθοδο του πρώτου αγγέλου στις 11 Αυγούστου 1840 με την 9/11, και προσδιορίζει ότι ο άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ είναι «ο τρίτος άγγελος». Ο τρίτος άγγελος είναι ο τελευταίος από τους τρεις και προτυπώνεται από τον πρώτο, και γι' αυτόν τον λόγο η αδελφή White μάς πληροφορεί ότι η αποστολή του πρώτου αγγέλου ήταν ταυτόσημη με την αποστολή του αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ, διότι η αποστολή αμφοτέρων των αγγέλων ήταν να «φωτίσουν τη γη με τη δόξα του».

Οι «επτά βροντές» αντιπροσωπεύουν μια οριοθέτηση γεγονότων μέσα στην ιστορία του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου, η οποία θα επαναληφθεί στην ιστορία του τρίτου αγγέλου. Η Έμπνευση έχει υποδείξει ότι, όταν ευθυγραμμίζουμε αυτές τις ιστορίες «γραμμή επί γραμμή», η κάθοδος του πρώτου αγγέλου το 1840 ευθυγραμμίζεται με την κάθοδό Του στην 11η Σεπτεμβρίου. Αυτό προσδιορίζει ένα δοκιμαστικό μήνυμα που πρέπει να καταφαγωθεί με δύο μάρτυρες, και ευθυγραμμίζει μια απογοήτευση με το πρώτο ορόσημο.

Οι «επτά βροντές» αντιπροσωπεύουν την προφητική περίοδο που αρχίζει με μια απογοήτευση και τελειώνει με μια μεγαλύτερη απογοήτευση.

Όταν η προφητική γραμμή της καθόδου του πρώτου αγγέλου ευθυγραμμίζεται με την άφιξη του δεύτερου αγγέλου, παράγει «μία δομή αλήθειας». Η αλήθεια ορίζεται ως τρία βήματα, με το πρώτο και το τελευταίο να είναι τα ίδια και το μεσαίο βήμα να αντιπροσωπεύει την εξέγερση. Η ευθυγράμμιση των δύο πρώτων αγγέλων με αυτό το σχέδιο παράγει μία δομή που αποτελείται από τον πρώτο και τον δεύτερο άγγελο, η οποία απεικονίζει τον τρίτο άγγελο της Αποκάλυψης δεκαοκτώ, και ο τρίτος άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ είναι συνδυασμός τόσο του πρώτου όσο και του δεύτερου αγγέλου.

Ο τρίτος άγγελος του δέκατου ογδού κεφαλαίου της Αποκάλυψης αποτελείται από δύο φωνές. Η πρώτη φωνή εκπληρώθηκε όταν τα κτήρια της Νέας Υόρκης κατέρρευσαν την 11η Σεπτεμβρίου, και η δεύτερη φωνή του εδαφίου τέσσερα είναι ο νόμος της Κυριακής. Εντός της περιόδου από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής, ο τρίτος άγγελος του δέκατου ογδού κεφαλαίου της Αποκάλυψης αντιπροσωπεύει έναν συνδυασμό του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου. Εφόσον αυτό είναι γεγονός, η χρήση της ιστορίας αυτών των δύο αγγέλων «γραμμή επί γραμμή», για να παρασταθεί η ιστορία του τρίτου αγγέλου του δέκατου ογδού κεφαλαίου της Αποκάλυψης, σημαίνει να ευθυγραμμισθεί ο πρώτος και ο δεύτερος άγγελος με τον πρώτο και τον δεύτερο άγγελο.

Δύο άγγελοι φθάνουν στην πρώτη απογοήτευση, και αμφότεροι οι άγγελοι συνδέονται προφητικώς, και αμφότεροι έχουν ένα δοκιμαστικό μήνυμα που βρίσκεται στο χέρι του αγγέλου. Το επόμενο ορόσημο που παρίσταται στη γραμμή είναι οι πίνακες του Αββακούμ, το οποίο συνδέεται άμεσα με το χέρι του Θεού. Στη γραμμή του πρώτου αγγέλου, ο χάρτης του 1843 εκδίδεται τον Μάιο του 1842, και στη γραμμή του δεύτερου αγγέλου, δεν υπήρχε χάρτης. Ο

χάρτης είχε λήξει κατά την άφιξη του δευτέρου αγγέλου. Το ορόσημο του πίνακα του Αββακούμ στη γραμμή του δευτέρου αγγέλου είναι η αφαίρεση του χεριού του Θεού από ένα σφάλμα στους υπολογισμούς του χάρτη του 1843.

Το χέρι Του κάλυψε ένα λάθος στο ορόσημο του πρώτου αγγέλου, και το χέρι Του αφαιρέθηκε ακριβώς στο ίδιο εκείνο ορόσημο, στη γραμμή του δευτέρου αγγέλου. Έτσι, το ορόσημο των πινάκων του Αββακούμ στις παράλληλες γραμμές του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου αντιπροσωπεύει δύο βήματα. Στο πρώτο βήμα το χέρι Του καλύπτει ένα λάθος, και στο τέλος της περιόδου του οροσήμου των πινάκων του Αββακούμ, αποσύρει το χέρι Του. Ο χρόνος της καθυστέρησης άρχισε με την άφιξη του δευτέρου αγγέλου και ο χρόνος της καθυστέρησης λήγει προοδευτικά, αρχίζοντας με την απόσυρση του χεριού Του. Το ορόσημο των πινάκων του Αββακούμ αντιπροσωπεύει μια χρονική περίοδο που σημαδεύεται από το χέρι του Χριστού στην αρχή και από το χέρι Του στο τέλος.

Δύο χέρια επισημαίνονται κατά την πρώτη απογοήτευση, και αμφότερα έχουν ένα δοκιμαστικό μήνυμα που πρέπει να ληφθεί και να καταναλωθεί. Έπειτα αρχίζει μια περίοδος προφητικού χρόνου, η οποία αντιπροσωπεύει τις θεμελιώδεις αλήθειες, με το χέρι του Θεού να καλύπτει στην αρχή και με το χέρι Του να αποκαλύπτει στο τέλος. Το επόμενο ορόσημο είναι η κατασκήνωση του Exeter, όπου η κραυγή κατά το μεσονύκτιο χωρίζει και καθαρίζει εκείνους που θα ακολουθούσαν το χέρι του Χριστού μέσα στα Άγια των Αγίων.

Όταν ο Χριστός εισήλθε στα Άγια των Αγίων, ύψωσε το χέρι Του προς τον ουρανό και ορκίστηκε ότι χρόνος δεν θα υπάρχει πλέον. Μόλις είχε σφραγίσει τις «επτά βροντές», οι οποίες αντιπροσωπεύουν την ιστορία των δύο πρώτων αγγέλων, επαναλαμβανομένη στην ιστορία του τρίτου. Εσφράγισε τις «επτά βροντές» καθώς είχε σφραγίσει και τις προφητείες του Δανιήλ στο δωδέκατο κεφάλαιο. Στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, κατά την πρώτη από τρεις συμβολικές χρονικές περιόδους, ο Χριστός υψώνει αμφότερες τις χείρες Του προς τον ουρανό και διακηρύσσει ότι, όταν ολοκληρωθή η διασπορά του λαού του Θεού, εκείνοι που θα καταστούν «άνθρωποι θαυμαστοί» θα καθαρθούν και θα υψωθούν ως προσφορά. Η δομή του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, την οποία εξετάζουμε επί του παρόντος, φανερώνει συμβολικώς τη χείρα του Θεού σε κάθε βήμα.

Όταν Αυτός καλύπτει την αλήθεια, παράγεται απογοήτευση, και όταν αποσύρει το χέρι Του, παράγεται φως, και το φως είναι το φως του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Η πρώτη απογοήτευση έως τη μεγάλη απογοήτευση φέρει την υπογραφή του άλφα και του ωμέγα και εκτίθεται μέσα στη δομή της αλήθειας. Η αρχή αντιπροσωπεύει το τέλος, και το ορόσημο μεταξύ των δύο απογοητεύσεων απεικονίζει την επίδραση του σφραγίσματος και του αποσφραγίσματος των πινάκων του Αββακούμ, το οποίο είναι αποσφράγισμα των αρχαίων οδών του Ιερεμιά, και αντιπροσωπεύει το θεμέλιο επάνω στο οποίο ανεγείρεται ο ναός πριν από τον νόμο της Κυριακής, όταν ο ολοκληρωμένος ναός υψώνεται υπεράνω όλων των ορέων. Το μέσο ορόσημο στον λόγο της αλήθειας αντιπροσωπεύει την ανταρσία, και στην ιστορία που αντιπροσωπεύεται από τον τελικό διαχωρισμό του σίτου και των ζιζανίων εκδηλώνει την ανταρσία των μωρών παρθένων.

Η ανταρσία που παριστάνεται από το ορόσημο των πινάκων του Αββακούμ παριστάνεται ως προϊούσα, διότι δεν είναι ένα μεμονωμένο ορόσημο, αλλά μία περίοδος με καθορισμένη αρχή και τέλος, όπως παριστάνεται από το χέρι του Θεού. Το χέρι του Θεού εμφανίζεται δύο φορές κατά την πρώτη απογοήτευση, διότι υπάρχουν δύο άγγελοι που αμφοτέρωθεν έχουν ένα μήνυμα στα χέρια τους. Το επόμενο ορόσημο της ανταρσίας έχει ένα χέρι αρχής και ένα χέρι τέλους, επομένως έχει επίσης δύο χέρια μέσα στα προφητικά του χαρακτηριστικά. Το τρίτο ορόσημο της μεγαλύτερης απογοήτευσης προσδιορίζει τον Χριστό να υψώνει το χέρι Του και να ορκίζεται προς τον ουρανό, στο ίδιο ακριβώς χωρίο όπου οι επτά βροντές σφραγίζονται, όπως συνέβη και στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ. Ακριβώς στο σημείο όπου ο άγγελος σημειώνει το τέλος της προφητικής δομής των δύο πρώτων αγγέλων που τώρα εξετάζουμε, θέτει τέλος στην εφαρμογή του προφητικού χρόνου και τοποθετεί τον Εαυτό Του σε παράλληλο χωρίο στο βιβλίο του Δανιήλ, όπου δεν υψώνει το χέρι Του, αλλά υψώνει και τα δύο χέρια Του.

Στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ υπάρχουν τρεις προφητικές περίοδοι που αποσφραγίζονται στις έσχατες ημέρες, διότι αυτό είναι που συμβαίνει στον λαό του Θεού στις έσχατες ημέρες. Το πρώτο που μνημονεύεται στην τελική, κορυφαία όραση του Δανιήλ ήταν ότι ο Δανιήλ, ο οποίος αντιπροσωπεύει τον λαό του υπολοίπου του Θεού, είχε κατανόηση τόσο του πράγματος όσο και της οράσεως. Το τελευταίο που καταγράφεται από τον Δανιήλ είναι το πώς η αύξηση της γνώσεως χρησιμοποιήθηκε από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα, ώστε να παραγάγει την τελική αναζωπύρωση και μεταρρύθμιση ανάμεσα στον λαό του Θεού, ο οποίος διακρίνεται ως εκείνοι που εννοούν. Εκείνος επιτελεί τη σφράγιση του λαού Του διά της αποσφράγισης των «επτά βροντών» της Αποκαλύψεως σε συνάρτηση με την αποσφράγιση των «τριών περιόδων» του Δανιήλ δώδεκα.

Όταν ο Ιησούς προσδιορίζει ότι στο τέλος των τρεισήμισι προφητικών ημερών της διασκορπίσεως της δυνάμεως του λαού του Θεού, όλα τα «θαυμάσια» θα είχαν τελειώσει, προσδιορίζει τον Ιούλιο του 2023, όταν έληξαν οι τρεισήμισι ημέρες του θανάτου στους δρόμους της Αποκαλύψεως ένδεκα. Τότε τα θαυμάσια θα είχαν ολοκληρωθεί πριν από τον νόμο της Κυριακής. Σημείωσε τον Ιούλιο του 2023, υψώνοντας όχι το ένα, αλλά και τα δύο χέρια. Πράττοντας έτσι, επισήμαινε το τέλος του χρόνου της αναμονής, όπως όταν απέσυρε το χέρι Του από το σφάλμα στην ιστορία των Μιλλεριτών. Η πρώτη απογοήτευση συνέβη στις 18 Ιουλίου 2020, όπως προτυπώθηκε από την πρώτη απογοήτευση των Μιλλεριτών, και ο χρόνος της αναμονής άρχισε και συνεχίστηκε έως ότου εξέτεινε το χέρι Του δεύτερη φορά για να συνάξει τον υπόλοιπο λαό Του τον Ιούλιο του 2023.

Η πρώτη απογοήτευση παριστάνεται από το χέρι του Θεού που καλύπτει ένα λάθος, το οποίο για τους Μιλλερίτες ήταν η ταύτιση του έτους 1843, αντί της 22ας Οκτωβρίου 1844. Εκείνη η απογοήτευση παριστάνεται στο εδάφιο δώδεκα του δωδεκάτου κεφαλαίου. Η πρώτη απογοήτευση παριστάνεται από το χέρι Του που καλύπτει το λάθος και προτυπώθηκε από τους Μιλλερίτες που έφθασαν στην πρώτη απογοήτευση. Η λέξη στο εδάφιο δώδεκα είναι «έρχεται». Μακάριος είναι εκείνος που περιμένει και που «έρχεται» στις 1335· μακάριος είναι εκείνος που «έρχεται» στην απογοήτευση της 19ης Απριλίου 1844. Η λέξη που μεταφράζεται ως «έρχεται» σημαίνει «αγγίζω». Οι Μιλλερίτες βίωσαν την πρώτη τους απογοήτευση όταν το έτος 1843 άγγιξε το έτος 1844. Το

εδάφιο δώδεκα του Δανιήλ δώδεκα προσδιορίζει την πρώτη απογοήτευση τόσο της 19ης Απριλίου 1844, αλλά αμεσότερα την πρώτη απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020.

Η πρώτη προφητική περίοδος και η τελευταία προφητική περίοδος από τις τρεις περιόδους που αποσφραγίζονται στον καιρό του τέλους, όταν η γνώση αυξάνεται και επιτελεί τον τελικό διαχωρισμό του σίτου και των ζιζανίων, προσδιορίζοντας έτσι την αποσφράγιση του προφητικού φωτός που σφραγίζει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, είναι η ίδια προφητική περίοδος.

Η πρώτη περίοδος του εδαφίου επτά είναι το τέλος του διασκορπισμού των τρεισήμισι ημερών της Αποκάλυψης ένδεκα, τον Ιούλιο του 2023, και η περίοδος στο εδάφιο δώδεκα είναι η αρχή εκείνου του ίδιου διασκορπισμού στις 18 Ιουλίου 2020. Το Άλφα και το Ωμέγα είχαν επισημάνει την ιστορία των επτά βροντών στο Δανιήλ δώδεκα ως την ιστορία που αρχίζει με την απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020 και τελειώνει τρεισήμισι συμβολικές ημέρες αργότερα, τον Ιούλιο του 2023. Εξίσου σημαντικό είναι ότι, όταν το Άλφα και το Ωμέγα επισήμαναν την αρχή και το τέλος του τελικού χρόνου αναμονής, ύψωσε όχι ένα, αλλά και τα δύο Του χέρια προς τον ουρανό και ορκίσθηκε εις Εκείνον που ζει στους αιώνας των αιώνων.

Ο Υιός του Θεού, ο οποίος είναι υιός ανθρώπου, δίδει όρκο προς τον Πατέρα, ακριβώς εκεί όπου άρχισε η κορύφωση της ιστορίας του λαού της διαθήκης του Θεού, όταν ο Χριστός πρώτα εκάλεσε τον Άβραμ με υπόσχεση, και έπειτα επεκύρωσε την υπόσχεση με όρκο. Λύσε τα υποδήματά σου· διότι βρίσκεσαι επί γης αγίας!

Το μεσαίο γράμμα των τριών προφητικών περιόδων δεν είναι τίποτε λιγότερο από την ωμέγα εκπλήρωση της προφητείας του καιρού της διαθήκης των 430 ετών του Άβραμ και του Παύλου, όπως αυτή παριστάνεται στα 1290 έτη του ενδέκατου εδαφίου. Το εδάφιο, προσεγγιζόμενο με τη Μιλλεριτική κατανόηση, προσδιόριζε μια περίοδο τριάντα ετών προετοιμασίας για τον παπισμό, και έπειτα 1260 έτη παπικού διωγμού που ακολουθούν. Τα 430 έτη του Άβραμ αντιπροσωπεύουν δουλεία και απελευθέρωση σε ένα συγκεκριμένο έθνος, σε συνάφεια με το ότι τα πρώτα τριάντα έτη αντιπροσωπεύουν το ότι ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη με τον Άβραμ. Η τριακονταετής προετοιμασία για τους ιερείς άρχισε το 1989, στον καιρό του τέλους, και τα τριάντα έτη λήγουν κατά τον νόμο της Κυριακής, όταν το εδάφιο προσδιορίζει ότι το βδέλυγμα της ερημώσεως θα τεθεί, και έπειτα θα διώξει τον λαό του Θεού επί 1260 συμβολικά έτη, σε αντιστοιχία με τους 42 συμβολικούς μήνες του Ιωάννη στην Αποκάλυψη δεκατρία.

Το αναμορφωτικό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων άρχισε το 1989, όταν ο Κύριος άρχισε το έργο Του της προετοιμασίας μιας ιερωσύνης για να διακονήσει κατά την κρίση στο μεσονύκτιο, η οποία αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής. Το Άλφα και το Ωμέγα στάθηκε επάνω στα ύδατα του Χιδδεκέλ και ύψωσε αμφοτέρες τις χείρες Του προς τον ουρανό, ορκιζόμενο ότι, όταν θα εκπληρώνονταν ο διασκορπισμός από τις 18 Ιουλίου 2020 έως τον Ιούλιο 2023, τα θαυμαστά που συνδέονται με το έργο του Χριστού να συνδυάσει τη Θεότητά Του με την ανθρωπότητα θα είχαν ολοκληρωθεί.

Αυτή είναι η ίδια διακήρυξη του δεκάτου κεφαλαίου, στη γραμμή των επτά βροντών, διότι Εκείνος όχι μόνο εκεί έθεσε τέλος στην προφητική εφαρμογή του χρόνου, αλλά επίσης προσδιόρισε ότι κατά τις ημέρες της ηγήσεως της εβδομής σάλπιγγας το μυστήριο του Θεού θα ετελείωνε. Το

παράλληλο χωρίο στο Δανιήλ δώδεκα προσδιορίζει ότι, όταν ο διασκορπισμός έληξε τον Ιούλιο του 2023, η ολοκλήρωση της σφραγίσεως του λαού του Θεού θα είχε τελειώσει, όπως παριστάνεται με την ηγήση της εβδομης σάλπιγγας, η οποία συνέπεσε με το ότι ο Χριστός ύψωσε τη χείρα Του και ορκίσθηκε και στα δύο παράλληλα χωρία.

Η πρώτη προφητική περίοδος και η τελευταία προφητική περίοδος του τριπλού μηνύματος του Δανιήλ δώδεκα φέρουν μια υπογραφή άλφα και ωμέγα. Η πρώτη περίοδος του εδαφίου επτά προσδιορίζει το τέλος της ίδιας ακριβώς περιόδου, της οποίας το εδάφιο δώδεκα σημειώνει την αρχή. Στο μέσον των εδαφίων επτά και δώδεκα παριστάνεται η ιστορία του καιρού του τέλους από το 1989 έως τη λήξη της δοκιμασίας. Στο μέσον της άλφα περιόδου του εδαφίου επτά και της ωμέγα ιστορίας του εδαφίου δώδεκα παριστάνεται η τελική ανταρσία της ανθρωπότητας, από τον νόμο της Κυριακής έως ότου εγερθεί ο Μιχαήλ· και παριστάνεται στο ίδιο ακριβώς κεφάλαιο όπου ο Μιχαήλ εγείρεται.

Η αποστασία της μέσης περιόδου είναι πρωτίστως η εξωτερική ιστορία της αποστασίας, αλλά τα πρώτα τριάντα έτη είναι η εσωτερική ιστορία της προετοιμασίας των ιερέων, οι οποίοι βρίσκονται σε άμεση αντιπαράθεση με τις εξωτερικές δυνάμεις που εκπροσωπούνται κατά την επακολουθούσα περίοδο των 1260.

Η μεσαία περίοδος αντιπροσωπεύει την αποστασία του δέκατου τρίτου γράμματος του εβραϊκού αλφαβήτου και συνδυάζεται με το εσωτερικό, καθώς απεικονίζει την τελική μάχη της μεγάλης διαμάχης επάνω στον πλανήτη γη, ενώ η περίοδος της χάριτος ακόμη παρατείνεται. Ο συνδυασμός του εξωτερικού και του εσωτερικού αποτελεί επίσης το μήνυμα του τελευταίου οράματος του Δανιήλ, που αντιπροσωπεύεται από τον ποταμό Χιδδεκέλ και από τα τρία κεφάλαια τα οποία φέρουν επίσης την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα και είναι οικοδομημένα επάνω στη δομή της αλήθειας. Το πρώτο και το τελευταίο κεφάλαιο πραγματεύονται τη σφράγιση του λαού του Θεού, ο οποίος παρουσιάζεται ως οι αστέρες που λάμπουν στον αιώνα. Το μεσαίο κεφάλαιο της αποστασίας προσδιορίζει την ίδια ιστορία που παριστάνεται στο ενδέκατο εδάφιο με τα 1290 έτη, το οποίο είναι το μεσαίο εδάφιο μέσα στην ίδια ακριβώς δομή.

Όταν ο Χριστός χρησιμοποιεί το χέρι Του μέσα στην προφητική δομή, αυτό αντιπροσωπεύει πολλές αλήθειες, αλλά αντιπροσωπεύει επίσης την οδό επάνω στην οποία οδηγεί τον λαό Του. Η αποκάλυψη του Ιησού Χριστού άρχισε να αποσφραγίζεται τον Ιούλιο του 2023. Αυτή η αποσφράγιση περιλαμβάνει την αποσφράγιση των επτά βροντών και του μηνύματος του Δανιήλ, όπως αυτό παριστάνεται μέσα στο δωδέκατο κεφάλαιο. Η αποσφράγιση λαμβάνει χώρα μέσα στην κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα, η οποία άρχισε το 1989 και ολοκληρώνεται στον νόμο της Κυριακής. Μέσα σε εκείνη την ιστορία ο λαός του Θεού θα σφραγιστεί, και σφραγίζεται δια της εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος. Η τελική έκχυση του Αγίου Πνεύματος προσδιορίζεται στο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, όπου παριστάνεται ως η έβδομη, και συνεπώς η τελική, σφραγίδα. Ο Λέων της φυλής του Ιούδα υπερίσχυσε στο πέμπτο κεφάλαιο, για να ανοίξει το βιβλίο που ήταν σφραγισμένο με επτά σφραγίδες.

Η έκτη σφραγίδα έθεσε το ερώτημα στο τέλος του έκτου κεφαλαίου, ρωτώντας ποιος θα μπορέσει να σταθεί κατά την περίοδο κατά την οποία δεν θα υπάρχει πλέον μεσιτεία για την αμαρτία.

Διότι ήλθε η μεγάλη ημέρα της οργής του· και ποιος θα δυνηθεί να σταθεί; Αποκάλυψις 6:17.

Το επόμενο κεφάλαιο, ή θα μπορούσατε να πείτε το επόμενο εδάφιο, εισάγει τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων και του μεγάλου πλήθους που συνάγεται στη βασιλεία του Θεού κατά τη διάρκεια της κρίσης του νόμου της Κυριακής. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες αποτελούν την απάντηση στο ερώτημα της έκτης σφραγίδας. Αφού παρουσιαστούν στο έβδομο κεφάλαιο, τότε, το όγδοο κεφάλαιο προσδιορίζει ότι αφαιρείται η έβδομη και τελική σφραγίδα.

Και όταν άνοιξε την έβδομη σφραγίδα, έγινε σιγή στον ουρανό έως περίπου ημιώρου. Και είδα τους επτά αγγέλους, οι οποίοι στέκονταν ενώπιον του Θεού· και τους δόθηκαν επτά σάλπιγγες. Και ήλθε άλλος άγγελος και στάθηκε στο θυσιαστήριο, κρατώντας χρυσό θυμιατήριο· και του δόθηκε πολύ θυμίαμα, για να το προσφέρει μαζί με τις προσευχές όλων των αγίων επάνω στο χρυσό θυσιαστήριο, το οποίο ήταν ενώπιον του θρόνου. Και ο καπνός του θυμιάματος, που ανέβαινε μαζί με τις προσευχές των αγίων, ανέβηκε ενώπιον του Θεού από το χέρι του αγγέλου.

Και ο άγγελος έλαβε το θυμιατήριο, και εγέμισεν αυτό εκ του πυρός του θυσιαστηρίου, και έρριπεν αυτό εις την γην· και έγειναν φωναί, και βρονταί, και αστραπαί, και σεισμός. Αποκάλυψις 8:1-5.

Η «φωτιά», η οποία παριστάνεται στο έκτο κεφάλαιο του Ησαΐα ως «άνθρακας», και την οποία η Αδελφή White προσδιορίζει ως σύμβολο καθαρισμού, λαμβάνεται από το θυσιαστήριο και ρίπτεται στη γη. Η «φωτιά» από τον ουρανό κατά την Πεντηκοστή παριστάνεται ως γλώσσες «φωτιάς». Η «φωτιά» είναι εκείνο το οποίο ο Αγγελιαφόρος της Διαθήκης χρησιμοποιεί για να καθαρίσει τους υιούς του Λευί.

«Του οποίου το πτύον είναι εν τη χειρί Αυτού, και θέλει διακαθαρίσει τελείως το αλώνιον Αυτού, και συνάξει τον σίτον Αυτού εις την αποθήκην». Ματθαίος 3:12. Αυτή ήταν μία από τις περιστάσεις καθαρισμού. Με τα λόγια της αληθείας, το άχυρο χωριζόταν από τον σίτο. Επειδή ήσαν υπερβολικά ματαιόδοξοι και αυτάρεσκοι ώστε να δεχθούν έλεγχο, υπερβολικά φιλοκόσμοι ώστε να αποδεχθούν ζωή ταπεινώσεως, πολλοί απομακρύνθηκαν από τον Ιησού. Πολλοί εξακολουθούν ακόμη να πράττουν το ίδιο. Οι ψυχές δοκιμάζονται σήμερα, όπως δοκιμάσθηκαν εκείνοι οι μαθητές στη συναγωγή της Καπερναούμ. Όταν η αλήθεια εφαρμόζεται στην καρδιά, βλέπουν ότι η ζωή τους δεν είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού. Βλέπουν την ανάγκη μιας πλήρους αλλαγής μέσα τους· αλλά δεν είναι πρόθυμοι να αναλάβουν το έργο της απαρνήσεως του εαυτού. Γι' αυτό οργίζονται όταν αποκαλύπτονται οι αμαρτίες τους. Αποχωρούν σκανδαλισμένοι, καθώς και οι μαθητές άφησαν τον Ιησού, γογγύζοντας: «Σκληρός είναι ο λόγος ούτος· τις δύναται να ακούη αυτόν;» Η Ζωή του Χριστού, 392.

Η φωτιά είναι εκείνο που κατέβηκε επάνω στην προσφορά του Ηλία, καθώς και στην προσφορά του Γεδεών προς τον άγγελο. Η «φωτιά» του καθαρισμού είναι ο Λόγος του Θεού, διότι το να καταστεί κανείς άγιος σημαίνει να αγιασθεί διά του Λόγου Του. Η «φωτιά» που ρίπτεται κάτω στη γη όταν αφαιρείται η έβδομη σφραγίδα φανερώνει την ενδυνάμωση του προφητικού μηνύματος που αποσφραγίζεται στις έσχατες ημέρες, κατά τον ήχο της εβδόμης σάλπιγγας, κατά την τελική και τέλεια εκπλήρωση των γεγονότων που παριστάνονται από τις επτά βροντές και

επιβεβαιώνονται από τις τρεις προφητικές περιόδους του Δανιήλ δώδεκα, οι οποίες είχαν σφραγισθεί έως τις έσχατες ημέρες.

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας του ανθρώπου, περιλαμβάνει την αποσφράγιση των επτά βροντών, την αφαίρεση της έβδομης σφραγίδας, την αποσφράγιση του δωδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ και την αποσφράγιση της κεκρυμμένης ιστορίας του εδαφίου σαράντα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, ακριβώς της ιστορίας στην οποία ο άγγελος ρώτησε τον Άνδρα τον ενδεδυμένο λινά τι θα ήταν το τέλος αυτών των θαυμασίων.

Ο Άνδρας ο ενδεδυμένος λινά ανταποκρίθηκε και είπε—Όταν φθάσετε στο τέλος του χρόνου της καθυστέρησης τον Ιούλιο του 2023, έχετε φθάσει στην ιστορία της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Είτε επίσης ότι—στο τέλος των τριών και ημίσεως συμβολικών ημερών της Αποκάλυψης ένδεκα, ένα προφητικό μήνυμα από το βιβλίο του Δανιήλ θα αποσφραγίζοταν, όπως προτυπώνεται από τον καιρό του τέλους το 1798. Η αλήθεια που τότε θα αποσφραγίζοταν, στο τέλος τριών και ημίσεως συμβολικών ημερών, θα βρισκόταν ακριβώς στα εννέα εκείνα εδάφια του βιβλίου του Δανιήλ που προσδιορίζουν και ορίζουν τη σφράγιση και την αποσφράγιση του βιβλίου του Δανιήλ.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.

«Όταν ο Χριστός ήλθε στη γη αυτή, οι παραδόσεις που είχαν μεταβιβαστεί από γενεά σε γενεά, και η ανθρώπινη ερμηνεία των Γραφών, έκρυπταν από τους ανθρώπους την αλήθεια όπως είναι εν τω Ιησού. Η αλήθεια ήταν θαμμένη κάτω από μια μάζα παραδόσεως. Η πνευματική σημασία των ιερών τόμων είχε χαθεί· διότι, με την απιστία τους, οι άνθρωποι είχαν κλείσει την θύρα του ουρανού θησαυρού. Σκότος κάλυπτε τη γη, και βαθύ γνόφος τους λαούς. Η αλήθεια έβλεπε από τον ουρανό προς τη γη· αλλά πουθενά δεν αποκαλυπτόταν η θεία σφραγίδα. Ζόφος όμοιος με το κάλυμμα του θανάτου είχε απλωθεί επάνω στη γη.»

«Αλλά ο Λέων της φυλής του Ιούδα ενίκησε. Άνοιξε τη σφραγίδα που έκλεινε το βιβλίο της θείας διδασκαλίας. Στον κόσμο επετράπη να ατενίσει την καθαρή, ανόθευτη αλήθεια. Η ίδια η αλήθεια κατέβηκε για να απομακρύνει το σκοτάδι και να εξουδετερώσει την πλάνη. Ένας Διδάσκαλος απεστάλη από τον ουρανό με το φως που επρόκειτο να φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο. Υπήρχαν άνδρες και γυναίκες που αναζητούσαν με ζήλο τη γνώση, τον βέβαιο λόγο της προφητείας, και όταν αυτή ήλθε, ήταν ως φως που λάμπει σε σκοτεινό τόπο.» Spalding Magan, 58.

«Οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι ισχυρίζονταν ότι ερμήνευαν τις Γραφές, αλλά τις ερμήνευαν σύμφωνα με τις δικές τους ιδέες και παραδόσεις. Τα έθιμα και τα αξιώματά τους γίνονταν ολοένα και πιο αυστηρά. Κατά την πνευματική του έννοια, ο ιερός Λόγος έγινε για τον λαό σαν βιβλίο σφραγισμένο, κλειστό στη δική τους κατανόηση.» Signs of the Times, 17 Μαΐου 1905.